

des, og det forekommer mig, at de, der slutte sig til den, og som ville stemme imod, at den udgaaer, havde en overordentlig Anledning og Opfordring til idetmindste at forsøge en Gjenrivelse af de, som det forekommer mig, ingenlunde uvægtige Betragtninger, som Udvalget, efter sin Pligt imod Landstinget, har forelagt samme til Overveelse. Den ringeste af disse Betragtninger er det forunderlige Tilfælde, at Anmærningen begynder med at give en Bemærkning, som ikke blot ikke er bleven begjært, men som endog er bleven frabedet. Det kan være ganske i sin Orden, at man imod en Mand's Billie giver ham et Paalæg, naar man dertil er berettiget; men en Bemærkning forudsætter dog altid, at den er begjæret. Men nu har den ærede Indenrigsminister under hele Sagens Forhandling udtalt og i dette Øieblik gjentaget, at en saadan Bemærkning behøver han ikke, thi den har han. Den ærede Landstingsmand foran mig (Carlsen) har, som det forekommer mig, paa en meget correct Maade og med stor Humanitet søgt at stifte imellem de tvende Personer, hvorom her nærmest kan være Tale, idet han bemærkede, at den næstforegaaende Indenrigsminister umuligt i den dagjældende Lov af 1857 kunde have Bemærkning til at gjøre Noget, som gik ud over den Tid, hvorfor samme varede, og at der for hans Vedkommende kun kunde være en foreløbig Aftale tilstede, hvis Virksomhed og Sværfsættelse maatte berøe paa, hvorvidt en lignende Bemærkning medbeholdtes ham for det Tidrum, der stod tilbage, men da det nu ikke kom dertil for hans Vedkommende, saa har altsaa den ærede Landstingsmand foran mig (Carlsen) fuldbkommen Ret i, at man rammer en ganske Anden end den, man sigter til; men derved kommer han jo ogsaa i den meest skærende Mødsætning til den ærede Landstingsmand, der først talte (B. Christensen), som tydeligt viste, at den, han sigtede til, er en ganske Anden end den, han vilde ramme. Den, der har foretaget en virkelig Gjerning, er den nuværende Indenrigsminister, og han har foretaget den ikke i Kraft af Loven af 1857, men i Kraft af en Lov af 1860, og denne Lov giver ham en fuldbkommen klar Bemærkning dertil. Hvis man altsaa er nok saa misfornøiet med, hvad den

næstforegaaende Indenrigsminister har; ikke udført, men tilfattet eller udtalt — hvad man nu vil kalde det — saa er det vist, at man ikke rammer ham, thi det er vist, at man ikke ved noget Botum her kan fortrænge ham fra et Ministerium, hvor han ikke beklæder nogen Post. Det er erkjendt af den ærede Landstingsmand, om hvem jeg taler, at om Lovligheden af, hvad hiin Indenrigsminister har tilfattet, kan der ikke reises Tvivl; men jeg skal bemærke, at hvis det Spørgsmaal blev reist — og det er jo bekjendt, at det er blevet reist, og at der uden Forsøg paa nogen Begrundelse er udtalt et ugunstigt Svar derpaa her — da er det aabenbart ikke igjennem en Anmærkning i Finansloven, at man kan afgjøre, om en udført Handling end sige om en tilfattet Handling er lovlig eller ikke, men at dette er Noget, der henhører under Rigsretten. Det kan derimod vel være, og i den Henseende vil jeg ikke ubetinget give den ærede Minister Ret, at det kan være rigtigt at træffe nærmere Bestemmelser med Hensyn til Forvaltningen af Reservecapitalen, men ligesom jeg tror, at det er et overordentligt uanseligt Øver, og at det, naar man ikke vil forstyrre den rette og hensigtsmæssige Forvaltning af disse Midler, maagjøres med en ganske overordentlig Forsigtighed, saaledes er det aldeles klart, at det kun kan ske i en Lov om Reservecapitalens Bestyrelse, ikke igjennem Finansloven og allermindst saaledes, at det skulde faae tilbagevirkende Kraft paa en Handling, der er udført i Medfør af og i Henhold til en dagjældende Lov. Loven af 1860, der fornyede den Fuldmagt, som var givet i 1857. Det er altsaa dette, som Udvalget har antydet, at hvis denne Anmærkning skal indeholde, hvad man har ubledet deraf og anført som Begrundelse for den, at hvad der var foretaget var ulovligt, saa er det Noget, som er ulovligt, at ville udtale gennem Finansloven, Noget som ganske vist med fuld Frihed kan gjendrives, og jeg har i den Grad Overbeviisningen om, at det for Rigsretten vilde føre til en fuldstændig og klar Trifindelse, at jeg ikke tager i Betænkning at udtale det, skjøndt jeg er Medlem af Rigsretten. Vil man derimod indføre en Begrænsning af Indenrigsministerens Raadighed over Reservecapitalen, kan det